

kunne anvendes, fordi den begrebsmæssigt kun vedrører bestemte Fag eller faglige (stedlige) Omraader. Derimod maa Udvalget finde, at det anvendte Middel — en Forlængelse af Ventetiden — ogsaa her vil være paa sin Plads. Udvalget har som Udgangspunkt for sine Overvejelser af denne Del af Spørgsmaalet taget Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 5, hvorefter et Medlem, der under en Arbejdsløshedsperiode har haft Arbejde af midlertidig Art for en Løn, der svarer til hans eller Fagets gennemsnitlige, daglige Arbejdsindtægt for et større Antal Dage, end Arbejdet varer, ikke har Ret til Understøttelse for dette større Antal Dage. Grundsatningen i denne Bestemmelse vil efter Udvalgets Opfattelse meget vel kunne bringes til Anvendelse paa Arbejdere, hvis Arbejde har strakt sig ud over midlertidigt Arbejdes Varighed, og som derved har opnaaet en højere Fortjeneste. Man har drøftet, hvor vidt man skulde gaa i saa Henseende, og der har været Enighed om at fastsætte en Begrænsning baade i Henseende til, hvor lang en samlet Arbejdsperiode der saaledes skulde kunne komme i Betragtning, og i Henseende til Ventetidens Varighed. Den første Begrænsning er navnlig begrundet i Hensynet til, at Forsikringen bør være saaledes indrettet, at de enkelte forsikrede bliver mest muligt interesseret i at faa og bevare det bedst betalte Arbejde. Den Omstændighed, at en Arbejder i forholdsvis lang Tid har haft en særlig høj Fortjeneste, bør ikke i sig selv medføre, at han stilles ringere, naar Arbejdet ophører, idet en saadan Regel kunde føre til, at Arbejderen ikke blev interesseret i at bevare et godt betalt Arbejde i længere Tid; hertil kommer, at Formaalet med Særregler for Sæsonarbejdere ikke kan føre videre end til at tage Forholdsregler over for de Arbejdere, der paa kortere Tid tjener en højere Løn. Den anden Begrænsning skyldes Hensynet til de enkelte Arbejders Økonomi. Man finder, at der vel skal kunne stilles Krav om, at Arbejderen skal lægge en vis Del af sin Fortjeneste til Side til kommende daarligere Tider, men at disse Krav paa den anden Side bør begrænses af Hensyn til hans Forhold iøvrigt. Ogsaa her spiller det en Rolle, at Arbejderen skal have Interesse i at bevare det højere betalte Arbejde.

Der er i Udvalget opnaaet Enighed om, at man ved *Afgørelsen af Spørgsmaalet om en Begrænsning af Understøttelsen til enkelte Personer, som i en kortere Tid har opnaaet en særlig høj Fortjeneste, bør tage de Arbejdsperioder i Betragtning, som ligger*

indtil 3 Maaneder forud for Arbejdets Ophør, og i Overensstemmelse med, hvad der er foreslaaet med Hensyn til Ventetiden for de egentlige Sæsonfag (-Omraader), stilles der her Forslag om en højeste Ventetid paa 45 Dage for saadanne enkelte Arbejdere. Man har dog ment, at en saadan Forlængelse kun bør indtræde, naar den vil andrage mindst 2 Dage, og *har Arbejdet paaført Medlemmet særlige Udgifter, saasom Kost og/eller Logi, fordi Arbejdet er udført uden for hans Hjemsted*, har man anset det for rigtigst, at *disse særlige Udgifter fradrages ved den forlængede Ventetids Beregning.*

I Overensstemmelse hermed stiller Udvalget Forslag om en Tilføjelse til den almindelige Regel om Ventetiden i Arbejdsløshedslovens § 16, Stk. 5.

Ved de her omhandlede Forslag har Udvalget særligt haft for Øje, at den af det offentlige understøttede Arbejdsløshedsforsikring ikke skulde modvirke en i sig selv naturlig Opsparing. Dette medfører imidlertid ikke, at *Forsikringsformen* skulde være uanvendelig i Forbindelse med den Opsparing, der maatte følge af disses Forslags Gennemførelse, og der vil saaledes efter Udvalgets Opfattelse intet være i Vejen for, at der oprettes *særlige Kasser*, hvor Medlemmerne kan sikre sig *Dagpenge* for den *forlængede Ventetid*; saadanne Kasser vil dog naturligvis ikke være berettiget til *Statstilskud*.

III. De unges Stilling inden for Arbejdsløshedsforsikringen.

Under sine Overvejelser har Udvalget inddraget Spørgsmaalet om de unges Forhold til Arbejdsløshedsforsikringen. Det er herom blevet anført, at de unge, navnlig de ugifte, har en alt for let Adgang til at opnaa Arbejdsløshedsunderstøttelse, og at de derved tilskyndes til at benytte sig af denne Adgang til den forsikringsmæssige Hjælp frem for til at tage Arbejde. Endvidere er det gjort gældende, at der ikke er nogen rimelig Forskel mellem Understøttelsessatserne for de unge Ikke-Forsørgere og for Forsørgere i samme Aldersklasser.

Udvalget har da overvejet at raade Bod paa dette Forhold ved at forhøje Aldersgrænsen for Optagelse i Arbejdsløshedsforsikringen til f. Eks. 25 Aar. I saa Henseende bestemmer Arbejdsløshedslovens § 9, Stk. 4, at ingen maa optages som nydende Medlem, forinden han er fyldt 18 Aar. Herved, og ved Bestemmelsen i Lovens § 16, Stk. 1, hvorefter Understøttelse ikke ydes til nogen, medmindre